

поста, който утре ще заемемъ, дали ще можемъ да станемъ утрешнитъ пазачи на обединеното ни отечество! Изпращаме разузнавачи въ различни посоки и се движимъ съвсемъ тихо, защото говорътъ може да ни издаде.

„Крепостъта е близо!“ Макаръ, че се надѣваме на това, тая вестъ на разузнавачитъ ни сепва. Сега вече всѣки трѣбва да се движи предпазливо и да се пази, защото при всѣки шумъ неприятелътъ ще „открие

огнь.“ Ние трѣбва да се промъкнемъ въ крепостъта, една полянка съ около 50 м. диаметръ. безъ неприятелътъ, който е скритъ въ храститъ и по дърветата, да може да извика името на нападателя. Въ противенъ случай последниятъ е „убитъ“. Обсаждаме крепостъта внимателно.. Единъ нашъ другаръ, който не внимава бива „убитъ“. Но не закѣснѣва да влѣзе въ крепостъта и първиятъ нападател. Едва сдържаме радостъта си, за да не се излѣе тя въ нашето мощно „ура“. Не обръщаме внимание вече и на трънитъ, които ни бодятъ, ни на клонитъ, които шибатъ лицата ни и ни издраскватъ до кръвъ. Въ насъ бошува кръвъта на тия, които съ черешови топчета, бравди, вили и кремъклийки пушки изковаха сждбата на днешна България! Предъ насъ е крепостъта. Ние горимъ отъ желание да изтрѣгнемъ знамето, което се развѣва въ срѣдата ѝ. Влиза втори въ крепостъта, трети, падатъ „убити“... Борбата се води съ жаръ, присяща на истински бранници.

Останали сме малко. Въ крепостъта трѣбва да влѣзе само още единъ неприятелъ, за да падне. Най-после единъ нашъ другаръ сразява последния, втурва се и грабва знамето. Гръмва „ура“! Крепостъта е превзета! Нашата задача е изпълнена и ние, горди отъ победата, се отправяме къмъ мѣстото, кждето ще обѣдваме. Часътъ е вече 1. Унесени въ борбата и опасноститъ на нашето първо „бойно учение“ не сме забелязали че е минало обѣдъ.

Иванъ Н. Алахверджиєвъ
Четникъ — Севлиево

